

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/12/2021
Identifikačné číslo spisu:	4117230844
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4117230844.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: G.. B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., X. XXX/X, právne zastúpenej: JUDr. Dalibor Motyčka, advokát, so sídlom Štefánikova trieda 52, Nitra, proti žalovanému: Službyt Nitra, s.r.o., so sídlom Nitra, Janka Kráľa 122, IČO: 31 447 929, o zaplatenie 4 108,10 eur a iné, vedenom na Okresnom súde Nitra pod č. k. 7 Csp 240/2017-163, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 135/2019-205 zo dňa 25. júna 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 135/2019-205 zo dňa 25. júna 2020 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne doručení súdu dňa 24.11.2017, ktorá sa po pripustení zmeny petitu súdom (uznesením zo dňa 23.01.2019) domáhala zaplatenia sumy 4 108,10 eura, ktorá pozostáva zo zaplateného nedoplatku na úhradách za plnenia poskytované s nájmom bytu v sume 3 273,06 eura s tým, že zvyšok predstavuje sumu, ktorá zodpovedá ročnému vyúčtovaniu za rok 2015 a sumy 4 000,- euro, ktorú žiadala priznať titulom priznania primeraného finančného zadosťučinenia. O nároku o náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobkyne priznal ich náhradu v rozsahu 100 %.

1.2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 5 ods. 1, 2, 6, § 7a ods. 2, § 8a ods. 7, § 10 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007, § 451 ods. 1, 2, § 455 ods. 1, § 456, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 106 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodne podaná.

1.3. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia poukázal na tvrdenia žalobkyne, ktorá uviedla, že mala záujem predať svoj byt č. 22, a preto bola nútená predložiť k prevodu vlastníctva pre potreby katastrálneho úradu v Nitre vyhlásenie správcu, že nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenie spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru a na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv. Žalovaný jej nechcel vydať toto vyhlásenie, prinútil ju urobiť úhradu a vyhlásenie jej vydal až po uhradení čiastky 3 273,06 eura (401,96 eura uhradené dňa 28.10.2015, 2 859,10 eura dňa 16.09.2015, 12 eur dňa 12.09.2015), ktorú viedol ako nedoplatok v jeho evidencii. Bránila sa tým, že žalovaný nebol oprávnený účtovať a požadovať uhradenie tejto čiastky, pretože tak konal na základe spotrebiteľskej

zmluvy o výkone správy č. 10/06/40324, ktorú s ním žiadnym spôsobom neuzatvorila, čiže žalovaný jej ukladal povinnosti bez právneho dôvodu, čo je v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Tvrdila, že zmluvu o výkone správy č. 10/06/40324 považuje za absolútne neplatnú. V konaní 12 C 155/2014 bolo preukázané, že v prípade uzatvárania zmluvy č. 10/06/40325 nebol dodržaný postup a forma stanovená zákonom č. 182/1993 Z.z., čím došlo k naplneniu skutkovej podstaty § 39 a § 40 Občianskeho zákonníka, nebola splnená podmienka bezpodmienečného hlasovania nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa § 14 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. v znení účinnom a platnom v čase podpísania správcom - Službytom, t. j. ku dňu 24.09.2010. Navyše nebola predložená žiadna zápisnica z schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov, na ktorej by zmluva o výkone správy č. 10/06/40324 bola prerokovaná, schválená a na ktorej by bolo o zmluve hlasované vlastníkami bytov a nebytových priestorov a tom, že by zmluva bola schválená nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Uviedla, že z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 12 C 155/2011-780 vyplýva, že predložená zmluva o výkone správy č. 10/06/40324, ktorá bola uzatvorená medzi žalovaným a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov, obsahuje dátum podpisu zmluvy žalovaným dňa 29.04.2010, pričom na zmluvách nie sú dátumy podpisov jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Zdôraznila, že predmetnú zmluvu nepodpísala a z dôvodu jej uzatvorenia v rozpore, resp. obchádzaním zákona č. 182/1993 Z.z. ju považuje za nezáväznú pre seba, a preto jej z nej ani nevyplývajú žiadne povinnosti. Okrem toho k žiadnej zmluvnej podmienke sa nemohla vyjadriť, ani ju prerokovať, ani o nej hlasovať, preto ani jednu nepovažuje za individuálne dojednanú. Žiadala zohľadniť, že žalobu podala z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv, pretože pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy, v tomto prípade zmluve o výkone správy č. 10/06/40324 nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

1.4. Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal otázkou vecnej pasívnej legítimácie a dospel k záveru, že žalovaný je pasívne vecne legítimovaný v tejto veci a to s ohľadom na predmet sporu, ktorým je žaloba o zaplatenie sumy 4 108,10 eura a náhrada finančného zadošťučinenia. Konštatoval, že stranami sporu v takomto prípade nemusia byť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov, pretože otázku platnosti zmluvy o výkone správy, ako aj ďalšie otázky týkajúce sa vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, úhrady nedoplatkov a existenciu preplatiek súd rieši iba ako otázku predbežnú, pričom rozhodnutie v tejto veci zaväzuje len žalobkyňu.

1.5. Súd prvej inštancie nárok žalobkyne vo výške 3 273,06 eura posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ. Vychádzal pritom z tvrdenia žalobkyne, ktorá uviedla, že žalovaný požadoval od nej zaplatenie sumy 3 273,06 eura, keď sa v súvislosti s predajom bytu domáhala vydania vyhlásenia správcu o tom, že nemá nedoplatky na úhradách spojených s užívaním bytu. V tejto súvislosti sa zaoberal námietkou premĺčania uplatneného nároku, ktorú vzniesol žalovaný a dospel k záveru, že nárok žalobkyne s ohľadom na jej tvrdenia uvedené v tejto veci je v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 OZ premĺčaný. Za rozhodujúce považoval, že žalobkyňa mala vedomosť o skutočnostiach, pre ktoré podľa jej tvrdení žalovaný nebol oprávnený účtovať a požadovať uhradenie žalovanej sumy 3 273,06 eura už v čase, kedy realizovala predmetné úhrady žalovanej sumy, t. j. dňa 28.10.2015, kedy uhradila žalovanému sumu 401,96 eura, dňa 16.09.2015, kedy uhradila sumu 2 859,10 eura a dňa 29.10.2015, kedy uhradila sumu 12 eur, kedy vedela aj o tom, kto sa na jej úkor obohatil, preto nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa ohľadne každej uvedenej sumy, ktorej vrátenia sa domáha v konaní premĺčuje v rámci subjektívnej premĺčacej doby v trvaní dvoch rokoch odo dňa vykonania jednotlivých úhrad. Z uvedeného dôvodu dvojročná subjektívna premĺčacia doba upravená v ustanovení § 107 ods. 1 OZ určená na uplatnenie nároku žalobkyne v prípade sumy 401,96 eura začala plynúť dňom 28.10.2015 a uplynula dňom 28.10.2017, v prípade sumy 2 859,10 eura začala plynúť dňa 16.09.2015 a uplynula dňom 16.09.2017 a sumy 12 eur začala plynúť dňa 29.10.2015 a uplynula dňom 29.10.2017. Pretože žalobkyňa uplatnila žalobu na súde dňa 24.11.2017 urobila tak po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej premĺčacej doby, preto žalobcu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Záverom konštatoval, že aj v prípade ak by aj nárok žalobkyne posúdil ako nárok na náhradu škody, rovnako by bol tento nárok premĺčaný a žalobe by vyhovieť nemohol.

1.6. Vo vzťahu k sume 835,04 eura, o ktorú žalobkyňa rozšírila žalobu na pojednávaní dňa 23.01.2019, na ktorom súd prvej inštancie uznesením pripustil zmenu žaloby uviedol, že aj v tejto časti nepovažoval žalobu za dôvodne podanú. Poukázal na to, že predmetná suma podľa tvrdenia žalobkyne predstavuje

sumu, ktorá podľa žalobkyne zodpovedá ročnému vyúčtovaniu za rok 2015, kedy došlo k zmene vlastníka bytu č. 22, na základe ktorého bol vyúčtovaný preplatok 752,69 eura, ktorý podľa žalobkyni jej mal byť vyplatený. Taktiež jej mal byť vyplatený správcovský poplatok v sume 73,62 eura, suma 4,25 eura za vyúčtovanie a suma 2,44 eura predstavujúca cenu za Techem rozúčtovanie. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 5 ods. 2 vety prvej, § 7a ods. 2, § 8a ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. ako aj komentár k Zákonu o vlastníctve bytov a nebytových priestorov od autorov: Valachovič/Grausová/Ciráč, C.H.BECK, 2012, tiež na stanovisko ÚPGKaK SR publikované v katastrálnom bulletin č. 1/2011 a s ohľadom na publikované právne závery konštatoval, že neobstoja argumentácia žalobkyne, že žalovaný bol povinný poskytnúť žalobkyni vyúčtovanie za rok 2015 a vzniknutý nedoplatok ako aj ďalšie žalobkyňou tvrdené neoprávnene vyúčtované poplatky žalobkyni vyplatiť. Za rozhodujúce považoval, že prevodom vlastníctva k bytu pôvodne vo vlastníctve žalobkyne na kupujúcich H. F. a G. I., prešli všetky práva a povinnosti spojené s vlastníctvom bytu na kupujúcich, ktorí sú vlastníkami bytu, a boli nimi od konca roku 2015, aj v roku 2016, kedy im ako vlastníkom bytu bolo žalovaným vykonané ročné vyúčtovanie nákladov za obdobie od 01.01.2015-31.12.2015. Zdôraznil, že žalovaný nemal žiadnu povinnosť vyplatiť preplatok žalobkyni a rovnako tak nebol povinný zaslať žalobkyni vyúčtovanie za rok 2015, ktorá už v tom čase nebola vlastníkom predmetného bytu. V tomto smere poukázal aj na čl. IV bod. 6 zmluvy o prevode vlastníctva bytu z ktorého jednoznačne vyplýva, že prípadný preplatok, ktorý vznikol na základe vyúčtovania za rok 2015 si boli povinní vysporiadať medzi sebou žalobkyňa a kupujúci.

1.7. K ďalšiemu nároku žalobkyne, ktorá požadovala priznanie finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v sume 4 000 eur uviedol, že žalobkyňa nebola úspešná v konaní so svojím nárokom na zaplatenie žalovanej sumy, preto jej nevznikol ani nárok na zaplatenie finančného zadostučinenia. Zdôraznil, že podmienkou pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, ktorá podmienka v tomto konaní splnená nebola. Z uvedených dôvodov súd žalobu aj v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

1.8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Nitre (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanému nepriznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Krajský súd v Nitre po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba v celom rozsahu ako vecne správne potvrdiť. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažoval za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vec právne posúdil a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne odôvodnil, pričom sa zaoberal všetkými námietkami, ktoré žalobkyňa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie uviedla.

3. K dôvodom, ktoré žalobkyňa uviedla v podanom odvolaní odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď sa najskôr zaoberal otázkou premĺčania žalobkyňou uplatneného nároku a tento nárok správne právne posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie správne posúdil aj počiatok plynutia premĺčacej doby - odo dňa zaplatenia jednotlivých súm, pretože preukázateľne už vtedy mala žalobkyňa vedomosť, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Ak potom žalovaný právne relevantným spôsobom vzniesol námietku premĺčania súd bol povinný na premĺčanie nároku prihliadnuť. Pretože súd prvej inštancie nárok žalobkyne zamietol z dôvodu premĺčania uplatneného nároku nebol povinný sa zaoberať ďalšími dôvodmi, ktoré žalovaná uvádzala v priebehu konania ale aj v písomne podanom odvolaní najmä vo vzťahu k porušeniu jej spotrebiteľských práv. Ani v prípade pravdivosti týchto tvrdení žalobkyne jej totiž premĺčaný nárok nemohol súd priznať.

4. K ďalším dôvodom, ktoré žalobkyňa uviedla v písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 27.05.2019 odvolací súd uviedol, že s týmito dôvodmi sa zaoberať nemohol, pretože v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia

lehoty na podanie odvolania. Z obsahu spisu vyplýva, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobkyni doručený dňa 26.03.2019. Odvolacia lehota na podanie odvolania uplynula dňa 10.04.2019 (streda), pričom do tejto doby mala možnosť žalobkyňa doplniť a meniť dôvody odvolania. Z uvedeného dôvodu ďalšie odvolacie dôvody, ktoré žalobkyňa uviedla v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 27.05.2019 odvolací súd nevzal do úvahy a predmetom odvolacieho konania boli iba odvolacie dôvody uvedené žalobkyňou v písomnom odvolaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 04.04.2019 (č. l. 188-189).

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala dovolanie. Dovolanie podala z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5.1. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP poukázala na to, že bolo porušené právo na spravodlivý proces v súvislosti s riadnym odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré riadne odôvodnenie patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu. V tomto smere poukázala aj na ustanovenia § 393 ods. 2 CSP najmä aj tým, že nebola zachovaná ochrana práv spotrebiteľa ako slabšej strany vo vzťahu k žalovanému ako správcovi bytového domu - dodávateľovi, predmetné rozhodnutie je arbitrárne, pričom je v rozpore s ustálenou súdnou praxou dovolacieho súdu, od tejto sa odchyľuje bez náležitého odôvodnenia a zároveň na jeho základe dochádza k odopretiu spravodlivosti žalobkyni.

6. Žalobkyňa poukázala aj na to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty rovnako ako súd prvej inštancie, keď určil že táto žalobkyni začala plynúť dňom úhrady predmetných súm. Uviedla, že predmetné dátumy predstavujú začiatok plynutia objektívnej lehoty premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Subjektívna lehota premlčania začína v zmysle ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu plynúť až momentom, kedy sa oprávnený skutočne dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Podľa zákona č. 182/1993 Z.z. vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome vykonávajú platby preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv, a pritom spoločenstvo alebo správca vykoná najneskôr do 31.5. nasledujúceho kalendárneho roku vyúčtovanie použitia fondu prevádzky údržby a opráv, úhrad za plnenie rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v dome (§ 8a ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z.). Vlastník bytu alebo nebytového priestoru je povinný platiť preddavky, pričom svoju skutočnú spotrebu sa dozvie vždy až po skončení príslušného kalendárneho roka, vykonania príslušných odpočtov spotreby a vyúčtovania, na podklade čoho mu vznikne buď preplatok alebo nedoplatok. Žalobkyňa nespochybňuje povinnosť platiť preddavky do fondu prevádzky údržby a opráv plnenia v súvislosti s užívaním bytu alebo nebytového priestoru, avšak podotýka, že v prípade prevodu vlastníckeho práva k bytu alebo nebytovému priestoru je povinnosť ako prílohu zmluvy o prevode vlastníckeho práva doložiť aj vyhlásenie správcu alebo predsedu spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, že vlastník bytu nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru na tvorbe fondu prevádzky údržby a opráv podľa § 5 ods. 2 Zákona č. 182/1993 Z.z. pričom správca berie do úvahy vykonané zálohové platby - preddavky a nie skutočnú spotrebu prevodcu vlastníckeho práva k bytu. Žalovaný podmienil vydaním vydanie takéhoto vyhlásenia uhradením žalovaných súm, pričom žalobkyňa mala de facto dve možnosti buď - tieto uhradiť, počkať na vyúčtovanie skutočnej spotreby na úhradách za plnenie spojené s užívaním bytu alebo ich neuhradiť a až po vykonaní vyúčtovania uhradiť prípadný nedoplatok. Nakoľko druhá alternatíva by spôsobila, že žalobkyňa by nemohla vykonať predaj predmetného bytu približne ďalších 6 mesiacov rozhodla sa uhradiť požadovanú sumu žalovaným a oprávnenosť požiadavky žalovaného riešiť až po vyúčtovaní skutočného preplatku - nedoplatku zo strany žalovaného. Z tohto dôvodu nie je možné akceptovať arbitrárne posúdenie začatia plynutia subjektívnej lehoty premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo stotožnené s momentami úhrady, nakoľko sa žalobkyňa skutočne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia až momentom, kedy sa skutočne oboznámila s vyúčtovaním. Na uvedené skutočnosti žalobkyňa poukázala v rámci svojej právnej argumentácie, tak ako to vyplýva z ods. 4 napadnutého rozsudku, pričom s týmto tvrdením sa odvolací súd vôbec nevysporiadal napriek tomu, že začiatok subjektívnej premlčacej lehoty bol nesporne daný a bolo na túto skutočnosť poukazované už počas konania na súde prvej inštancie.

6.1. Odvolací súd totiž považoval právnu argumentáciu žalobkyne za odvolací dôvod. Odvolanie však bolo podané podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a preto sa nejednalo o nový odvolací dôvod ale len o

právnú argumentáciu. Žalobkyňa tvrdí, že z dôvodu, že žaloba bola podaná pred uplynutím objektívnej lehoty ako aj subjektívnej premlčacej lehoty a zároveň z dôvodu, že došlo k aplikácii § 387 ods. 2 CSP, napadnutý rozsudok a rozsudok súdu prvého stupňa sú arbitrárne a svojvoľné, pretože odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je v časti súvisiacej s výrokom, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny, riadne a náležite odôvodnený, zároveň sa napadnutý rozsudok odchyľil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Odvolací súd svojim postupom zasiahol do procesných práv žalobkyne v takej miere, že tým bolo zároveň porušené aj právo žalobkyne na spravodlivý proces, čím je naplnený dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd riadnym spôsobom neodôvodnil svoj rozsudok, keď neuviedol na podklade ktorých konkrétnych skutočností mal dospieť k prezentovaným záverom, porušil tým aj právo žalobkyne na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ako i základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd sa nezaoberali začiatkom plynutia premlčacej lehoty podľa skutočnej možnosti žalobkyne dozvedieť sa o vzniku bezdôvodného obohatenia napriek tomu, že na túto skutočnosť žalobkyňa poukazovala a preto nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo vecne právne správne.

7. Žalobkyňa nakoniec poukázala aj na to, že nakoľko sa jedná o spotrebiteľa ako slabšej strany v súdnom konaní voči žalovanému ako dodávateľovi, bol odvolací súd ako aj súd prvej inštancie povinný preskúmať aj možnosť vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k dobrým mravom, nakoľko žalovaný svojim konaním prinútil žalobcu predmetné sumy uhradiť aj keď sa jednalo o bezdôvodné obohatenie a to pod podmienkou vydania vyhlásenia o neexistencii nedoplatkov na strane žalobcu, pričom následnú kontrolu bolo možné vykonať až po vyhotovení vyúčtovania o skutočnej spotrebe a vzniku preplatku - nedoplatku. Žalovaný postupoval aj v rozpore so zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď nesprávne účtoval žalobkyni cenu pri poskytovaní služby a ochranu ekonomických záujmov spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené žiadala rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnila aj náhradu trov dovolacieho konania.

8. Žalovaný podal k dovolaniu písomné vyjadrenie, z obsahu ktorého vyplynulo, že žalovaný žiada dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Mal za to, že v dovolaní sú viaceré argumenty, ktoré nie sú zrozumiteľné. Podľa žalovaného žalovaná suma predstavuje náklad za užívanie bytu (fond opráv a úhrady za plnenie), ktorý mala žalobkyňa riadne odbývať. Žalovaný tiež poukázal na znenie § 10 ods. 1 Zákona č. 182/1993 v platnom znení v roku 2015, ďalej na § 10 ods. 6 predmetného zákona na podklade čoho boli vlastníci bytov povinní uhrádzať preddavky mesačne vopred a preto žalovaná suma, ktorú žalobkyňa uhradila pred vystavením potvrdenia o neexistencii nedoplatku pred prevodom bytu mala predstavovať už splatnú pohľadávku. Taktiež poukázal na znenie § 8a ods. 2 Zákona č. 182/1993, podľa ktorého sa vyúčtovanie použitia fondu prevádzky údržby a opráv úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v dome vykonáva vo vzťahu k bytom alebo nebytovým priestorom a nie vo vzťahu ku všetkým vlastníkom, ktorí vlastnili predmetnú nehnuteľnosť počas príslušného kalendárneho roka. Žalovanú sumu vo výške 835,04 Eur mala teda žalobkyňa požadovať od H. F. a G. I. a to s poukazom na zmluvu o prevode vlastníckeho práva k bytu zo dňa 30.10.2015. Taktiež uviedol, že žalobca stratil dispozičné právo k bankovému účtu založeného v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome dňa 31.7.2019. Žalovaný ďalej poukázal na to, že konanie žalobkyne malo byť v rozpore s dobrými mravmi, keď na jednej strane nepovažovala žalovaného za správcu, na druhej strane si od neho pýtala potvrdenie o neexistencii nedoplatkov.

9. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného uviedla, že podľa jej názoru je dovolanie dostatočne zrozumiteľné a v ňom sú jasne uvedené dôvody, v čom mala spočívať arbitrárnosť napadnutého rozsudku. K tvrdeniu žalovaného, že žalovaná suma mala pozostávať z časti nákladov za obdobie pred rokom 2015 a čiastočne z preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv, ktoré však nikdy nepodliehajú vyúčtovaniu, uviedla, že toto tvrdenie nebolo žiadnou konkrétnou skutočnosťou odôvodnené a zároveň je v rozpore s ustanoveniami bytového zákona. Poukázala pritom na § 10 ods. 1 a ods. 6 bytového zákona v znení účinnom podľa Zákona č. 205/2014 Z.z. Taktiež poukázala aj na § 8a ods. 2 bytového zákona v znení účinnom podľa Zákona č. 205/2014 Z.z. Žalobkyňa poukázala aj na tú skutočnosť, že pri podaní odvolania voči rozsudku tvrdila, že dňa 18.6.2014 uhradila sumu vo výške 2 921,14 Eur, čím došlo k uhradeniu všetkých nedoplatkov, pričom od tohto momentu nevynechala žiadnu platbu a napriek

tomu žalovaný žiadal uhradiť sumu vo výške 3 273,06 Eur. Ďalej uviedla, že v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 94/2018 sa taktiež riešil moment začatia plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k preddavkom do fondu prevádzky údržby opráv a úhrad za plnenia, pričom v tomto prípade bola vylúčená aplikácia § 107 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov a § 451 predmetného zákona a zároveň sa aplikovala všeobecná trojročná premlčacia lehota. Žalobkyňa považovala dovolanie za dôvodné.

10. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f/ CSP je v tejto časti prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

11. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4 Cdo 140/2019 alebo sp. zn. 4 Cdo 120/2019).

15.1. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

15.2. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Z dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

17.1. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

18. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), v ktorom je implikované aj právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, keď v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil (Zo súdnej praxe č. 37/2010).

19. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Zo súdnej praxe č. 56/2008).

20. V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

21. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa

špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

22. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 243/07).

23. Nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa dovolateľky tkvela v časti súvisiacej s výrokom, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny v súvislosti s odvolacou námietkou, že jej nárok premlčaný nebol, pričom žalobkyňa odvolanie odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, pričom sa nejednalo o nový odvolací dôvod, ale len o právnu argumentáciu.

24. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

24.1. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

24.2. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

24.3. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

25. Z obsahu súdneho spisu dovolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobkyni doručený dňa 26.3.2019. Odvolanie zo strany žalobkyne proti predmetnému rozsudku zo dňa 3.4.2019 bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 4.4.2019, v tomto namietala nesprávne skutkové zistenia (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Ďalej z obsahu spisu bolo zistené, že žalobkyňa súdu prvej inštancie podaním zo dňa 22.5.2019, ktoré bolo doručené dňa 27.5.2019 v bode 6. poukazovala na to, že súd nesprávne právne posúdil vec ohľadom premlčania žalovanej sumy. Uviedla, že jej nárok nie je premlčaný, pretože presné náklady na služby a plnenia v byte č. 22 za rok 2015 boli všeobecne a presne známe až ku dňu 31.5.2016, pričom dovtedy boli len odhadnuté preddavky a teda odo dňa 31.5.2016 po deň 24.11.2017 - deň podania žaloby neuplynuli dva roky.

26. Odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom pod sp. zn. 7 Co 135/2019 zo dňa 25. júna 2020, tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V bode 8. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že k ďalším dôvodom, ktoré uviedla žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 27.5.2019 sa odvolací súd už nemohol zaoberať s poukazom na § 365 ods. 3 CSP, kedy odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Z obsahu spisu podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobkyni doručený dňa 26.3.2019, lehota na odvolanie uplynula dňa 10.4.2019, preto ďalšie odvolacie dôvody, ktoré žalobkyňa uviedla v podaní doručenému súdu dňa 27.5.2019 už odvolací súd nezobral do úvahy.

27. Žalobkyňa v rámci podaného dovolania sa bránila tým, že sa odvolací súd nevysporiadal s námietkou plynutia začiatku subjektívnej premlčacej lehoty, keď odvolací súd s poukazom na bod 8. odôvodnenia túto považoval za nový odvolací dôvod, ktorý bol uplatnený po lehote s poukazom na § 365 ods. 3 CSP.

28. Najvyšší súd v rozhodnutí z 22. novembra 2005 sp. zn. 1 Cdo 192/2005 (R 20/2014) uviedol, že „lehotu na odvolanie a na rozšírenie rozsahu a dôvodov odvolania (§ 205 ods. 3 OSP, teraz § 365 ods. 3

CSP) nemožno stotožňovať s lehotou na odstránenie väd odvolania. Ak k odstráneniu vady odvolania došlo do rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd ho musí (ako bezvadné) preskúmať, pričom nie je rozhodujúce, či k odstráneniu vady došlo po uplynutí lehoty“.

28.1. Podobne najvyšší súd v rozsudku z 31. januára 2008 sp. zn. 1 ObdoV 96/2006 uviedol, že „[i] keď sami žalovaní označili odvolanie za stručné, s tým že ho podrobnejšie odôvodnia do 20 dní (čo napokon urobili, i keď nie v sľúbenej lehote), má odvolanie všetky náležitosti stanovené v § 205 ods. 1 O.s.p. Ustanovenie § 205 ods. 3 nevylučuje, aby dovolateľ dovolanie mohol doplniť aj po uplynutí odvolacej lehoty. Toto ustanovenie vylučuje, aby sa po uplynutí odvolacej lehoty rozširoval rozsah, v akom sa rozsudok napáda a uvádzali nové odvolacie dôvody, nevylučuje však, aby sa odvolanie, ktoré má predpísané náležitosti, neskôr podrobnejšie skutkovo doplnilo, prípadne, aby sa rozviedla jeho právna argumentácia“.

28.2. V neposlednom rade aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 15. augusta 2018 sp. zn. IV. ÚS 291/2018 uviedol, že „relevantná právna úprava ... t. j. § 205 Občianskeho súdneho poriadku nevylučovala, aby účastník konania uviedol ďalšie rozpracovanie už uvedených odvolacích dôvodov. Ustanovenie § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vylučuje iba to, aby sa po uplynutí odvolacej lehoty rozširoval rozsah, v akom sa rozsudok napáda, a uvádzali nové odvolacie dôvody, nevylučuje však, aby sa odvolanie, ktoré má predpísané náležitosti, neskôr podrobnejšie skutkovo doplnilo, prípadne, aby sa rozviedla jeho právna argumentácia“.

29. Najvyšší súd k vyššie uvedeným právnym názorom súdnych autorít uvádza, že tieto sú naďalej použiteľné, nakoľko relevantné znenie dotknutých procesných ustanovení ostatného OSP (§ 205, § 212 ods. 1) sa v zásade nezmenili ani v rámci CSP. Aj autori komentára CSP (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., pozn.) v rámci komentára k § 373 potvrdili ďalšiu využiteľnosť vyššie uvedeného judikátu R 20/2014, keď ho uviedli explicitne v tejto publikácii a v súvislosti s týmto rozhodnutím tiež uviedli, že sa netýka iba § 205 ods. 3 OSP, ale tiež § 364 a § 365 ods. 3 CSP (s. 1258).

30. Z bodu 7. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu síce vyplýva konštatovanie odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie správne posúdil aj počiatok plynutia premlčacej doby - odo dňa zaplatenia jednotlivých súm, pretože preukázateľne žalobkyňa vtedy mala vedomosť, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a ak potom žalovaný právne relevantným spôsobom vzniesol námietku premlčania súd bol povinný na premlčanie nároku prihliadnuť. Avšak odvolací súd žiadnym spôsobom, nakoľko aplikoval § 365 ods. 3 CSP už konkrétne nereagoval, nevysporiadal sa s odvolacou námietkou žalobkyne, že jej nárok nie je premlčaný (že premlčacia lehota mala plynúť od iného dátumu - 31.5.2016 a od tohto dátumu sa žalobkyňa dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 107 ods. 1 OZ) sa nevysporiadal, neuviedol z akých dôvodov je táto jej argumentácia nesprávna.

31. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu z tohto dôvodu došlo k naplneniu vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Táto vada spočíva v nesprávnom postupe odvolacieho súdu, ktorý sa odmietol zaoberať odvolacím dôvodom žalobkyne podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie veci), ktoré bližšie žalobkyňa konkretizovala v podaní zo dňa 22.5.2019, doručené súdu prvej inštancie dňa 27.5.2019 v bode 6. ohľadne začiatku plynutia premlčacej lehoty (subjektívnej) odo dňa 31.5.2016, kedy boli presne známe náklady za služby a plnenia v byte č. 22, ktoré ďalej rozvíja v bode 7. Podľa názoru dovolacieho súdu nešlo v danom prípade o správnu aplikáciu ustanovenia § 365 ods. 3 CSP podľa ktorého odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Žalobkyňa v odvolaní poukazovala na nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie (bod 56., 57. odôvodnenia) považoval nárok žalobkyne za premlčaný, je logické, že podanie zo dňa 22.5.2019, nie je možné chápať ako zmenu alebo doplnenie odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 3 CSP, na ktoré nebolo možné prihliadať.

32. V dôsledku tejto skutočnosti je rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné. Uvedeným spôsobom odvolací súd znemožnil dovolateľke uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K zistenej vade

dovolacím súdom zodpovedá (§ 124 ods. 1 CSP) aj dovolacia argumentácia žalobkyne.

33. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 243/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014 a 8 Cdo 130/2015).

34. Ak je dovolanie dôvodné dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s citovanými ustanoveniami napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

35. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.